

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen ska

- fastställa att Förenade konungariket har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt förordning (EG) nr 883/2004⁽¹⁾, genom villkoret att den som ansöker om barnförmåner eller skatteavdrag för barn ska ha rätt att vistas i Förenade konungariket,
- förplikta Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Kommissionen anser att Förenade konungariket, genom att kräva att den som ansöker om barnförmåner eller skatteavdrag för barn ska ha rätt att vistas i Förenade konungariket som ett villkor för att behandlas som bosatt där, uppställer ett villkor som förordning (EG) nr 883/2004 inte tillåter.

Kommissionen anser i andra hand att Förenade konungariket, genom att införa ett villkor för beviljande av socialförsäkringsförmåner som automatiskt uppfylls av dess egna medborgare, har skapat en situation som lett till direkt diskriminering av medborgare från andra medlemsstater och således åsidosatt artikel 4 i förordning (EG) nr 883/2004.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 883/2004 av den 29 april 2004 om samordning av de sociala trygghetssystemen (EGT L 166, s. 1)

Begäran om förhandsavgörande framställd av Bundesgerichtshof (Tyskland) den 2 juli 2014 – Marchon Germany GmbH mot Yvonne Karaszkievicz

(Mål C-315/14)

(2014/C 329/04)

Rättegångsspråk: tyska

Hänskjutande domstol

Bundesgerichtshof

Parter i målet vid den nationella domstolen

Kärande och klagande: Marchon Germany GmbH

Svarande och motpart: Yvonne Karaszkievicz

Tolkningsfråga

Ska artikel 17.2 a första strecksatsen i rådets direktiv 86/653/EEG av den 18 december 1986 om samordning av medlemsstaternas lagar rörande självständiga handelsagenter⁽¹⁾ tolkas så, att den utgör hinder för en nationell bestämmelse enligt vilken "nya kunder" också kan vara sådana av handelsagenten värvade kunder som redan har affärsförbindelser med huvudmannen genom produkter som huvudmannen saluför ur ett produktsortiment, men inte genom sådana produkter som huvudmannen gett handelsagenten ensamrätt att saluföra?

⁽¹⁾ EGT L 382, s. 17.

Begäran om förhandsavgörande framställd av Bundesfinanzhof (Tyskland) den 9 juli 2014 – Wolfgang und Dr. Wilfried Rey Grundstücksgemeinschaft GbR mot Finanzamt Krefeld

(Mål C-332/14)

(2014/C 329/05)

Rättegångsspråk: tyska

Hänskjutande domstol

Bundesfinanzhof

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Wolfgang und Dr. Wilfried Rey Grundstücksgemeinschaft GbR

Motpart: Finanzamt Krefeld

Tolkningsfrågor

- 1) Europeiska unionens domstol har slagit fast att artikel 17.5 tredje stycket i rådets sjätte direktiv 77/388/EEG⁽¹⁾ av den 17 maj 1977 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning rörande omsättningsskatter innebär att medlemsstaterna har rätt att föreskriva att fördelningen vid beräkningen av den avdragsgilla andelen av ingående mervärdesskatt för en viss transaktion, såsom uppförandet av en byggnad för blandad användning, i första hand ska ske enligt en annan fördelningsnyckel än den som grundar sig på omsättningsmetoden i artikel 19.1 i direktiv 77/388/EEG, under förutsättning att den valda metoden garanterar ett mer exakt fastställande av den avdragsgilla andelen (Europeiska unionens domstols dom av den 8 november 2012 i mål C-511/10, BLC Baumarkt [EU:C:2012:689]).
 - a) Ska, vid anskaffning eller uppförande av en byggnad för blandad användning, ingående transaktioner vilkas beskattningsunderlag bestäms av anskaffnings- eller produktionskostnaderna, i syfte att mer exakt fastställa den avdragsgilla ingående mervärdesskatten, först hänföras till de (skattepliktiga eller skattefria) transaktioner som är knutna till byggnadens användning, så att enbart därefter kvarvarande ingående mervärdesskatt delas upp med utgångspunkt från en fördelningsnyckel baserad på yta eller omsättning?
 - b) Gäller de principer som Europeiska unionens domstol uttalade i dom av den 8 november 2012 i mål C-511/10, BLC Baumarkt, och dess svar på de tolkningsfrågor som prövades i målet även för mervärdesskatt på ingående transaktioner som avser användning, bevarande eller underhåll av en byggnad för blandad användning?
- 2) Ska artikel 20 i [direktiv 77/388/EEG] tolkas så, att den jämkning av det ursprungliga avdraget som föreskrivs i nämnda bestämmelse även är tillämplig i en situation då en skattskyldig har delat upp ingående mervärdesskatt hänförlig till uppförande av en byggnad för blandad användning enligt den metod som föreskrivs i artikel 19.1 i nämnda direktiv och som är tillåten enligt nationell rätt, men en medlemsstat senare, under jämningsperioden, föreskriver att en annan fördelningsnyckel ska användas i första hand?
- 3) Om föregående fråga besvaras jakande: Är rättssäkerhetsprincipen och principen om berättigade förväntningar till hinder för en tillämpning av artikel 20 i [direktiv 77/388] om medlemsstaten i sådana fall som beskrivits ovan varken uttryckligen föreskriver en jämkning av mervärdesskatten eller inför övergångsbestämmelser och om Bundesfinanzhof har slagit fast att den mervärdesskatteuppdelning som den skattskyldige har gjort enligt omsättningsmetoden i princip är en lämplig metod?

⁽¹⁾ Rådets sjätte direktiv 77/388/EEG av den 17 maj 1977 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning rörande omsättningsskatter – Gemensamt system för mervärdesskatt: enhetlig beräkningsgrund, EGT L 145, s. 1; svensk specialutgåva, område 9, volym 1, s. 28.

Begäran om förhandsavgörande framställd av Augstākā tiesa (Lettland) den 17 juli 2014 – ”SIA Maxima Latvija” mot Konkurences padome

(Mål C-345/14)

(2014/C 329/06)

Rättegångsspråk: lettiska

Hänskjutande domstol

Augstākā tiesa